

7
Δ

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 127

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ *Ετησία δρ. 15.— *Εξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι τών Ἑλλήνων δημοσιογράφων.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΥΣ

Χ., ένταθα.—Δέν είνε περίεργος ή περί-
πυτος σας, πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι
αί γυναίκες παρουσιάζονται πάντοτε από την
επιταχυνση. Δέν θέλω να είπω ότι πολλά απ'
αυτάς δέν είνε εις θέσει να εκτιμήσουν και να
συμπαιοήσουν ένα καλον άνδρικον χαρακτηρη,
αλλά δια να συμπή αυτό πρέπει να τον γνω-
ρίσουν. Και δια να τον γνωρίσουν, πρέπει να
σχετιοθούν καλά. Άλλά πως θα σχετιοθούν,
άν ή εξωτερική εμφάνισις είνε τέτοια ώστε να
μή τους κινήση το ενδιαφέρον, να μην έκλύση,
να μην εμπνεύση εις αυτάς αλλο αίσθημα εκτός
από την αδιαφορίαν; Ό χαρική, βλέπετε,
δέν είνε πράγμα που να φανταίται εύθυσ έξ
άρχης, ενώ τα καλά ή τα άσχημα ρούχα μία
καλη μορφή, μία θεατρική χειρονομία, είνε
εύθυσ εκ πρώτης ύφους αντίληψιά, και ανά-
λόγως προς την εντύπωσιον που θά χαρμε με
αυτά εις μιαν γυναίκα, θά είνε ή πιθανότης
να γνωριστήτε καλύτερα μ' αυτήν. Είνε φρο-
νών άλλως τε αυτό: οι γυναίκες, που με την
εμφαντον κοκατριάν των, τισιν άποδοούν
σημασίαν και τισιν έπιμελούνται την τουαλέ-
ταν των, δέν είνε δυνατοι παρά να προσέχουν
και να επηρεάζονται σοβαρώς από την εξωτε-
ρικήν παραποίησιν ενός άνδρος. Έτσι γίνεται
συνήθως, σχεδόν πάντοτε, εκτός όλίγων εξαι-
ρέσεων όφειλομένων εις τυχαίας συμπτώσεις,
ή εις συρροήν είδικών περιπτώσεων. Φυσικά,
όταν μία γυναίκα δέν έχει να εκλέξη παρά
μεταξύ ενός μόνου και του ουδένος, τον έναν
αυτόν θά προτιμήση, κατά πινον πιθανότητα.
Προκειμένου όμως να εκλέξη μεταξύ πολλών,
τους οποίους δέν έχει γνωρίσει ακόμη καλά, είνε
φρονών να έκλυση κατ' αρχάς από τον περισ-
σοτερον κοιμηφευμενον, τον μιλλον έπιμενοντα
να κινή ευφρολογίας και να πουλή αισθήματα
και κομπλιμέντα. Γι' αυτό ό τύπος αυτος του
άνδρος που εις την Έλλάδα λέγεται «γυναί-
κάκιος» ή «κορτάκιος» ή κάπως άλλοιως που
δέν ψάχνει το γραφο, θεωρείται ότι έχει
κάπως περισοτερες ειλυγίας κοντά στην γυναι-
κα. Δέν λοχηζομαι ότι αυτός ό τύπος είνε
άπαραιτητως βελτιστός που της αρέσει κι' εκεινος
που αγαπά. Ίσια-ισια, και έξω από την γυ-
ναίκαην ψυχήν, ώστε να μπορω να βελτιώσω
ότι ένα τέτοιον άνδρα, προιούσης της γνωρι-
μίας του, άρχίζει να μή τον παίρη για σά
σέβη, να τον περιφρονή, να τον αντιπαθή
πολλές φορές. Εις τό μεταξύ όμως αυτος, έπι-
φαιούμενος διαφόρων ψυχολογικών καταστά-
σεων της, τραβήκ' αυτην ό, τι μπορέσω. Ένθ
είναι σοφαρος και μή προσανατάμει πως θά μπο-
ρέσω να την έκλυση, να σχετιοθώ μαζί της, δια
να της αποκαλύψω σιγά-σιγά τό πνευματικά
του χαρίσματα.

Και δια να καταλήγω: Η γυναίκα και ίδιος
ή Έλληνις εκτιμά, αγαπά και άρσαιοιται εις
τους σοβαρους και δυνατους άνδρικούς χαρα-
κτηρας. Άλλά, δια να τους ευη, έχει αναγκη
του λανθασμένου συχνά όδηγου της εξωτερι-
κής παρουσίας. Γι' αυτό ένας άνδρας έδω
στην Έλλάδα πρέπει να είνε, όχι υπερβολικά
κοιμηφευόμενος, μιλλον σοβαρά, αλλά πάντοτε
ευπρεπής και περιποιημένα εντυμός. Έτσι,
όχι μόνον κάνει εντύπωσιον, άλλα και έμπνέει
έμπροσούνην στις γυναίκες. Ένθ, αν είνε
κακωτημένος, θά δυσκολευθώ πολυ και γιά
τό πρώτο και γιά τό δεύτερον.

Κυριαν Viví, p. r. εξωτερικού, ένταθα.
*Αν δέν ηθέλατε μόνη σας να πνίγησθε σε μία
κουταλιά νερό, θά έβλέπατε τά πράγματα κα-
θαρότερα. Πιστεύω ότι τον αγαπάτε, δέχομαι
ότι σάς αγαπούσε: άλλα τί ηθέλατε να κινή
ό άνδρος; Ύπαγοδείθησε: αφού, καθώς
περιέργως όμολογείτε, ή γυναίκα που είνε
«fort appetissante» αν δέν την αγαπά, θά του
αρέση τουλάχιστον εφισκομαι ακόμη στον
μήνα του μέλιτος: και έχετε την άξίωσιον να
την αφήση, έστω και γιά ένα άπόγευμα και
νάθησέ σε σίς; Όμοιώνεις ζητάτε πολλά, κυ-
ρία μου. Τις ας δέν άποδεικνύει ότι σίς έλη-
σμόνην, πιθανώτατον να διατηρήσει άμετωτος
ή συμπάθεια του γιά σίς, ίσως μάλιστα και
να σίς νοσταλγή μερικώς στιγμές. Άλλά πως
τό θέλατε; Η κατάστασις του δέν του έπι-
τρέπει να τρέξη προς αναζήτησιν σας. Όλα
τά άλλα είνε ελαφρά φιλολογία. Άργότερα,
όταν χαλαρωθώ ή δυναμική του άγκαλιασματός
του, είνε πολυ ένδεχομένο να έλθη να σίς
ξαναόρη on revient toujours, όπως λένε εις
την θελκτικήν πατριδα σας. Έν τώ μεταξύ
όμως κάμετε ύπομονη, κυρία μου, ή... παρη-
γορηθήτε κατ' άλλον τρόπον.

Δ. Σ., Θεσσαλονίκη. Τό συμπέρασμα της
μακρας επιστολής σας είνε ότι έλαθε αίσθη-
ματίας με έλαφρον καρδιαν, ή όποια δέν είνε
αν' εκεινες που αγαπούν μία και καλή. Κλι-

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Την καυμένη!—Έπί τόσο χρόνια έγγλυτος
από τά κύματα των Νορηγικών φηρόδ, και
τόρα ήρθε έδώ να καταποντισθώ στην άβυσθ
θάλασσον των «Ίδιαίτερων» που περιφρονω-
μας σαλονακίου, ή δυστυχισμένη «Ντολφες»!
Έδωσα-πέρη, με κίνδυνον να πνιγω κι' εγω,
γιά να την σώσω, άλλα δέν κατορθώσα τίποτε
γι' αυτό το φύλλο. Τα «Ίδιαίτερα» που καθυ-
στέρησαν από τά προηγουμενα φύλλα, μαζί με
δσα ελήφθησαν αυτην την έβδομάδα, έξεχούθη-
σαν καις την θην σελίδα άσυγκράτητα. Άπό
τό άλλο όμως φύλλο θά τά περιορίσω πώση
θυσία στην κανονικήν των κοίτην κι' ή «Ν.Ο-
λορες» θά δημοσιευεται τακτικά, διότι, τέλος
πάντων κ. κ. Ίδιαίτεροί φάροι, προτιμούνται
αί δεσποινίδες—λήγην άβρότητα, παρακαλώ.

Όμως όχι μόνον απ' αυτής της άποφείρας
άβρότητα, άλλα και εις τās λέξεις σας και εις
τό ύφος που μεταχειρίζεσθε. Όσάκις άποφα-
σισώ να ρίξω μία ματιά στα «Ίδιαίτερα» βλέ-
πω μεταξύ αυτών μερικά πρόστυχα και άνό-
γητα με βρισιές και χονδρά περιάγματα και γλυ-
κανάλατες ευφρολογίας, που δέν ταιριάζουν
σε άνδρώπους οι όποιοι θέλουν να λέγωνται
οποσδήποτε μορφόμενοι. Ένα καλό άστείο ή
ένα λεπτό πείραγμα, αξίζει περισοτερον απ'
όλες της προστυγνάντες του κόσμου. Μη μ'
έξαναγκάστε, σίς παρακαλώ, να εφαραμώσω
λογοκρισίαν και σά «Ίδιαίτερα» σας, γιάτι
ούτ' εγω, μά ούτε και σίς θά μείνετε εύχαρι-
στημετοι. Τά «Ίδιαίτερα» σας θέλω να είνε
εύπρετη και άνθρώπινα, διότι έν έναντίε
περιπτώσει, εκτός που διασημάτουν την ύπογρα-
φή σας, ούτε τό περιόδισον είνε ύποχρεωμένο
να τό δημοσιεύη, έστω και εις πλήροψη. Ύπο-
θέτω να συνεννοηθήκομε.

Έγκρίνω: Σύρου Μάνου «Η έκδίκησης»
(πρωτόμ τό Ιταλικά του Βρίγνας αν είνε
μικρό), Γ. Έλ. «Φρασιολόγος» (γιά τή ρομάν-
τζα δε μπορώ να φερμαίσω τον τεθέντα όρον
περι μικρών κομμωτιών). Κ. Χ. Μαρκέτιο «Ρε-
βασμοί—Δάκρυα», δίδος Κ. Χ. «Πονώ», δίδος
Όραίας «Άνοστός» «Γυναικεία αγάπη», Π.
Καραβία «Νοσταλγίες», Άλ. Σιωνιάνου «Πε-
θαίνοντα τό λουλούδι», (γιάτι δέν γράφεται με
τ' αληθινό όνομά σας), Γ. Κατσούλη «Τά
γράμματα σου».

Κι' αυτό καλογραμμένο, άλλα χωρίς κανέ-
να εξαιρετικό κι' ένδιαφέρον σημειον στην
είννοια, κ. Ν. Νίκου. Γιά να γράψη κανείς ένα
ποίημα, δέν είνε πάντοτε έπαρτιση να έχη
κάτι ένδιαφέρον να πη για να γράψη πρός τί,
αυτό είνε άπαραίτητον. Τό ίδιο και για σάς
κ. κ. Σ. Σωτήρχο και Γ. Τυφεινή: απ' τής πρό-
ξως σας λείπει τό εξαιρετικό σημειον, τό έν-
διαφέρον, τό πρωτότυπον, la trousseille για
να εμια κυριολεκτικώτερος.—Τι Γιάννης τι
Γιαννης τι Ιωάννης; Το ίδιο κάνει Δόν
Ζουάν. Το «πνεύς» είνε «μαθητρια», διότι
δέν υπάρχει άνάλογος καλογρηικός βαθμός
έδώ και κανείς δέν θά τό καταλάβει, τά δε
κομμάτια της «Σφαίρας» διαβάζονται από Έλ-
ληνας. Το ποίημά σας, μολονότι δείχνει κά-
ποια δυνατή έμπνευσι, αν και όχι άριστα εύ-
πρετα, είνε όμως κακοχηρότατον, με της λέξεις
πού άσπορα μεταχειρίζεσθε: αυτά τά «νεύσες»,
«φρονισίση», «ώριον σου ματιών», «ερωτηλή»,
δέν καταλαβαίνετε πως είνε άποκροσιντικά σε
αυτί κι' έντελώς αντίσθητική; Περιεργον.—
Δέν είνε γιά έχρησις τό δικά σας, κ. κ. Γ. Ρη-
γόπουλε, Α. Τριανταφύλλο, Μ. Λάσκαρη, Ν.
Μανιάση, Τώνη Β., Γ. Τριζικέλη, Γ. Ματθαί-
όπουλε. Χρονογραφήματα δέν θέλω, κ. Γ. Κα-
θέρητη.—Δέν είνε από τά καλύτερα του Μω-
πασσάν, κ. Κ. Μαυλοεόκη; άλλως τε κάποιον
άλλο άνάλογον ύποθέσεως έχει δημοσιευθώ
πρό καιρού στη «Σφαίρα».—Πολλά λόγια δέν
χρειάζονται, Γ. Παπαδόπουλε: ούς συνέλαβα
να έχετε την ύπογραφή σας κάτω από έρχον
που δέν ητανε δικό σας: δέν μπορώ να ξανα-
δεχθώ τίποτ' άλλο από σίς.

Ελήφθησαν, κ. Milton, εύχαριστώ.
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

νετε προς την ποιικιλαν, όπως δοφραίνομαι.
Νά σίς κάμω όμως ψυχολογικήν άνάλυσιν
όλων των ερωτικων σας περιπτώσεων, συνθη-
σόμενον άλλως tel... Προσμέρα άπαιτητικός εί-
σθε, κυρία μου. Άλλως τε αυτά άνόγνω εις τό
παραλθόν, τί σίς ένδιαφέρουν; Το μέλλον να
κιντάζετε. Και δια τό μέλλον έχω να σίς δώσω
μίαν συμβουλήν: Άποφεύγετε έρωτας με τά
κοιτισσούλα: άποφύγετε τά δσο μορσιτε,
διότι ενοχλούν, δυστροπουν άρχίζον γιά κάθε
ψύλλον πθήμμα τά κλάμματα, κάνουν σπηνές
ζηλοτυπίας, αδιαβάζουν, τό πάφρονον άπάντο
πως, γίνονται δύσκολα, σίς παύνον εις δύ-
σκολον θεσιν, είνε άνυπόφορα, και δέν έχουν
να προσφερον σcheidon τίποτε. Σίς τά λέγω
αυτά, επειδή, καθώς αντίλαμπάνομαι, δέν έχετε
δρεξιν δια ρωμαντικώς έρωτας. ROMEO

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΡΙΟΥ ΚΕΝΟΝ

—Σύ;
—Έγώ.
—Κι' έχουμε τόσον καιρό να ίδωθούμε!
—Α, αγαπήτη μου, άφοτον έφινε ο άνδρας
μου γιά τό μέσασον πολυ σπανίως βγαίνω έξω...
δέν μου κάνει καρδιά γιά τίποτε.

Πράγματι, άφοτον λείπει ο Κύριος, ή Μαν-
τώ λοχηζεται ότι αλοθάνεται ένα κενον στην
καρδιά, ένα κενον στο σπίτι, ένα κενον στάς
ήμερας της, ίσως δε και εις νυκτας της. Και
δέν παραλείπει του κενού της αυτου να κατα-
στήση κοινωνον την φίλην της Τερέζαν, την
όποια συνήντησε τυχαίως εις την όδον Στα-
δίου.

—Δέν βγαίνω σχεδόν καθόλου.
—Μά δέν κάνεις καλά. Μόνη σου χειρότερα
θά στενοχωρηθώ. Έλα καμιά μέρα στο σπίτι
να περάσωμε ένα άπόγευμα μαζί.
—Μερί... μά δέν έξω, αν θά μπορέσω...
Τέλος, θά προσπαθήσω...

—Όχι... όχι... νάθησέ ωρισμένως.
—Καλά, άφοτέ έμμένεις, θάρθω.
—Μπράβο, ώραιά... και ποτε θάρθης γιά
να σε περιμένο, γιατί, ξέρεεις καυμένη, μ'
αυτό τό νοσοκομείο δέν βρισκομαι τακτικά στο
σπίτι. Μπορείς νάθησέ την Παρμακευή...
Παρμακευή, έχω να πάω στην Κηφισιά,
μα βρίζα που δέν μπορώ να την αναβάλω...

—Τότε τό Σάββατο...
—Σάββατο... Σάββατο... ουτε. Έχω μία
πρόβα στης μοδιόστρας μου.
—Την Κυριακή;
—Αστεύεσθε! Κυριακή δέν βγαίνω ποτέ
άνεκαθεν.

—Ας αναβάλλωμε λοιπόν τή Δευτέρα;
—Μπορώ; Δευτέρα και Πέμπτη είνε οι μέρες
που δέχομαι... Άκου, καλύτερα είνε άμα
βρω εύκαιρία να σου τηλεφωνώ... ναι;
—Ας είνε... όφραδωλό, Μαντώ μου!
—Όφραδωλό, Τερέζα... ίσως την Τρίτη.
—Και ή Μαντώ προσπαθει να πειση και τον
εαυτόν της ότι πράγματι δέν ξερνιτίζει από τό
σπίτι της. ΑΤΤΙΚ

Έλληνίδες - Έλληνες την γνώμη σας

Ψηφον και στρατιώτες. | Γλώσσαν
Θηλειαν, ή επάνοδος | δημοτικην
εις τό νοικοκυριό; | ή θαλασσινωσαν;
ΕΙΚΟΣΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Μίαν λογικήν γνώμην ύπερ της γυναικείας
ψήφου έλαβα εκ μέσους της δίδος «Μιανθεί-
σης» από τας Πάτρως. Μου έκαμην έντύπωσιον
ή μετροπάθεια της και θά την δημοσιεύσω
εις τό προσέχες.—Έντελώς αδιάλλακτος είνε
ή δις Πέλοσα έξ Αθηνών ή όποια τά γράφει
όρθά—κορτά: Οι άνδρες άς πολυεπιμένουν,
γιάτι την ψήφο θά την πάρουμε με τό σταδί
μας, ή δεσποινίδες, όπως βλέπετε, δέν δέχεται
έντιμότητος.—Αί δίδες Νίτσα και Αιλιήαγαλα-
ρίδου λέγονον ότι ψήφος πρέπει να δοθώ μόνον
στης μορφωμένης γυναικός.

—Ας δοθώμε τώρα και της νοικοκυράδες κάλι:
Η δις Χ. Τ. έξ Αθηνών γράφει ότι «ουδέ-
ποτε πρέπει να δοθώ δικαιομα ψήφου εις ού-
δέμιαν των γυναικών» διότι με την έλαφρό-
τητά των θ' άλλαζον κάθε τόσο πολιτικά
προνήματα.—Κατά της ψήφου κηφισσοται
έπίσης αί κυρία και δεσποινίδες Λουλα Πανα-
γοπούλου, εκ Πατρών, Α. Α. Α. έξ Αγίου,
Μένη Λεονώρα, Β. Ψιραντζή, Έλένη Όμο-
πούλου έξ Αθηνών και Βίβω Βαρσοπούλου.
Ψηφίζουν ύπερ της δημοτικης οί κ. κ. Γ.
Δούκας, Δ. Άρβανίτης, Γ. Σταύρου, Φ. Ζάγ-
κας, Α. Κούζαλης, Κ. Μαυλοεόκη, Γ. Πλευ-
ρίδης, Μ. Αρμάς, Μποτόμ, Μ. Μυλεβίδης, Ι.
Μ. Α. Μάρης, Γ. Καταρός, Κ. Κυριακόπου-
λος, Γ. Μαρινόνης, Ν. Κορώνης, Α. Τσίρ-
κας Η. Καραβία Η. Τσιπέρις.

Ύπερ της Καθαρευούσης οί κ. κ. Ι. Καρα-
γιάννης, Ν. Τσιόμπρας, Σ. Μύστης, Α. Χρο-
νόπουλος, Κ. Κολοκίνας και Δ. Μπαρέας.
Ύπερ της έλευθερωγλωσσίας οί κ. κ. Ι. Καρ-
δίτης, Γ. Θωμόπουλος, ?, Σ. Καρούνης,
Κ. Λάμπρος, Ι. Κουβέλης, Γ. Παναγιώδης και
Δ. Ζώνγας

Όσαι και όσοι δέν έστειαν τά πραγματικά
ονοματεπωνύμα των, τάς διευθύνσεις των, και
τά ψηφοδέλτια των, δέν θά λάβον μέρος στάς
κληρώσεις.
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

1. Ζήτημα γυναικίων Όνομα και διευθύνσις	2. Ζήτημα γλωσσικών Όνομα και διευθύνσις
---	---

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Μπορούσε επιτέλους να φανή πίο συγκατα-
βατικός κι' ο Μανώλης.
—Καλά, είπε. Δοσε με.

Πήρε τις εκατόν πενήντα, μαζί μ' ένα χαρτί
που έγραφε διακόσιες,—οί πενήντα ήταν ό
τόκος... προσληφθήσε,—απόλως τή θειά της
και πήγε στην Τράπεζα, που ήταν κοντά.
"Η σαγδαία βροχή είχε κάψει. Ψιχάλιζε."
"Η Πελαγία, γιά καλό και γιά κακό, είχε
κάσει και τό βιβλιόλιό της. "Έτσι μόρσεσ
να σπήσω από τό Ταμειοντηριο τά λεπτά της
όλα, μαζί με τον τόκο, εκατον τρεις δραχμές.
Και βρεμένη, λασπομένη, μά ευχαριστημένη,
γύρισε στο σπίτι, όπου ή Μιμίκια την περι-
μενε με άγνια, ψυτομελετώντας τό πιάνο
της. "Η μητέρα της δίπλε.

—Πά, πά, πά! Πώς έγινες έτσι;
—Μην τά ρωτάτε!... Τελευταίωσ όμως τή
δουλειά μου, κυρία, που ήταν τό κυριώτερο...
Μιά στιγμή τώρα να ξαλλάξω και να συγυρο-
τίς κάμαρες.

Ότοι ή Μιμίκια έμνενεσ τό εύχάριστο.
—Νά τή βοηθήσω κι' εγω στο συγύρισμα,
γιάτι είνε άργα, είπε.
Και σηκόθησε από τό πιάνο και μπήκε
στην κάμαρά της.

Έκει τή βρήκε σε λίγο ή Πελαγία. Και
μόρσεσ, συγυρίζοντας, να τά πουν οι δύο
τούς με ηούλια.

Με κανένα τρόπο δέν ηθέλε ή Μιμίκια να
μεταγυριθώ τό μικρό άποταμίεσμα της κα-
μαριέρας της. Μ' άφοδ ο δανειστές δείχθηκε
τόσο φιλάργυρος κι' άλλο καταφρόνιο δέν εί-
χε, αναγκάσθηκε ή δυστυχισμένη να δεχθώ
κι' αυτή τή θυσία. Άγκάλιασε την Πελαγία,
τή φίλησ και τίς είπε:
—Δέ θά ξεχάσω ποτέ πως μ' έσωσε!...
Κι' έννοια σου, πρώτα θά οικονομώσ τά λε-
πτά σου, κι' έπειτα τίς διακόσιες, γιά να ξα-
ναλώσω τό σταυρό και τό δαχτυλιδι.

—Κι' έτελειώσ κι' ένα βαθύ στεναγμό και
με την εφρόδ, που τή σιγοφιλίθρισε:
—Άχ, αυτές οι γκαρσονιές! Παγίδες...
παγίδες γιά κορίτσια!...
—«Έμένα θά μου πής;» συλλογιόθηκε ή
φτωχή Πελαγία, που έκείνη τώσερε τί της έ-
κόστιε ή γκαρσονιέρα του κ. Γιώργου.
Άδριο πάλι θά ξαναπαίγαινε.
Θάταν τουλάχιστον γιά τελευταία φορά;...
Θ'

Όχι, ή Πελαγία δέν πρόφτασε να πώη τό
Σάββατο στην γκαρσονιέρα.
Την Πέμπτη τό βράδυ, ο Μανώλης, άφοδ
διασκέδασε, καθώς ξέροουμε, με την όμορφη
καμαρέρα, πήγε, κατά τή συνθησά του, να
διασκέδαση και στην ταβέρνα.
«Μετά την Άφροδιτην, ο Βάχως!» όπως
έλεγαν στον καιρο του Παράσχο.

Στην ταβέρνα, βρήκε και τό Φώκο με την
καρέρα του. Τόν έφώνεζαν, όπως κι' άλλη
φορά, και πρόθυμα κάθησε μαζί τους.
Είχε πολλή όρεξη άποψε. Φαινόταν σά με-
θυσμένος πριν άρχισή το κρασί. Κι' έσπε,
έλεγε, άτέλειστα.

Μά γιά φαντασθήσε: Είχε κατακτήσει τό
πίο όμορφο δουλικό της Αθήνας. Μεθαύριο
θά τοπεινον τρία σιδερωμένα εκατοστάρια.
Και διασκέδαζε όλοένα, τρώγοντας και πι-
νοντας έντιμω στον έφραφονισατικό εκέινο
που τού την είχε ακαφώς τόσο ώραία!...

Αυτό προπάντων τον έκανε ευθύμο. Όσο
έβλεπε, δσο άκουγε τό Φώκο, τού ερχόταν να
τού φωνάζη: «Βρέ σύ! την Πελαγία σου την
είχα προτιχτέρα στην άγκαλιά μου!» Κι' ήταν
στιγμές που αλοθανόνταν τέτοια έπιθυμία,
ώστε δάχνασε τή γλώσσα του γιά να μή σου
φύγη κανέναν λόγος...

Κι' δσο είχε κάποια συναισθησι, κρατιό-
ταν. Άμα μέυσε όμως, άμ' άρχισε να θο-
λόνη ο νοϋς του και τά πράγματα να γυρί-
ζον μπροστά του, που να κρατηθώ πιά! Στο
μειθισ του, αυτή ή ιδέα τού είχε καρποθώ:
πως έκορευε να τό μάθη ο Φώκος, γιά να μην
κορευεταί...
Ότε τον κίνδυνο συλλογιόταν, ουτε την
ύποχθεση που είχε δώσει της Πελαγίας, ουτε
Ο μυσθόμενος δέν είνε τρελλός; Και μία
τρέλλα μεγάλη θά έκανε τώρα ο Μανώλης,
χωρίς άλλο σκοπό, από την ευχαριστιση της
στιγμής. Έπιτέλους ηθέλε να ξεθυμάνη. Κι'
άς γινόταν ό, τι ό, τι!

Άρχισε με ύπανημό, που δέν έλεγαν τί-
ποτα καθαρό. Μά ο Φώκος, ξυπνος, κατά-
λαβε άμέσως πως κάτι του μαγειρενε.
—Γιά κανένα μας φίλά! τού είπε μία
στιγμή άγέλαστος, ένθ οι άλλοι της παρέας
γελούσαν άνύποπτοι.

—Τίποτα! άποκρίθηκε ο Μανώλης. Χα-
ράτερα. Ε, είμαι και λίγο στο κει. Δέν
παινουνται τά λόγια μου. Άλλη κουβέντα, βρε
καυιά!

Και γυρίζοντας στους άλλους,—τάχα γιά
νάλλαξη κουβέντα,—ρωτησε:
—Ξερετε σε τί δουλικό, μέσα στην Ά-
θήνα, έχει το πίο άσπρο και το πίο άφριτο
κορμ; οσωτή φρατζόλα, έ; που να τό σφιγ-
γυς στην άγκαλιά σου και να ζουλιέται σαν
πουπουλένιο μαξιλάρι ή από καουτσούκ;...

—Πάγε, σε! μη μάς θυμίζεις τώρα τέτοια
πράγματα!... Φάνει που μάς άναβει το κρασί!..
—Έγω ξέρω! έξακολούθησε ο Μανώλης
ακράτητος. Είνε μία ξανθή, φσοδεκοχό χρονώ...
δάκεανιά, που έχει τόνομα του κ ρ ε λ α
γ ο υ... Νησιώτισσα που λέε, άσπερη σαν τον
αφοδ της μαύρας, μαυρομάτα. Και γεμάτη
έλησε ή άφιλοτιμη! Σαρκοστιανό πρμάμα,
μά γλυκοτερο κι' από μαύρο χαρίωρο, άνεμοσα
στά δου...
Δέν επρόφτασε να τελειώσ τή φράση του.
Τό ποτήρι του Φώκου τού ήρθε κατάμωτρα:
—Γιά ποιά, βρέ μωρέ, μιλάς έτσι;
—Γιά την Πελαγία!

Πιάστηκαν, δάφθησαν, άναστατώθηκε ή τα-
βέρνα, ή γειτονία, έγινε κακό μεγάλο κι'
επιτέλους τους χωρίσαν.

—Άς τόν, δε Φώκο! Είνε σενάτα στο με-
θισο. Θά ξενεριούθης τώρα ένα μεθυσμένο;
Ντροπή!

Αυτό ήταν αλήθεια. Ο Μανώλης δέν ηξερε
τί έλεγε κι' ο Φώκος μπορούσε να τον άφήση
να λέθ. Τό πολυ-πολυ να τον πετάξη έξω, γιά
να ξεράση, κι' αυτός να μείνη με τους δίκους
του, να εξακολουθήση τό ήουρο γλεινι του.
Ναι, μά πως ηξερε ο μακαριός έκείνη τή
λεπτομέρεια; Που είδω αυτος τον κορφο της
Πελαγίας; Ποιος τού είπε πως είχε στη
μέση μια μεγάλη έλη;...
Τέτοιο μυστικό μόνον ο «άρραφονισατικός»
της μπορούσε να τό ξέρη. Και πάλι...
—Έλα δώ, βρέ σύ! έλα δώ!... Δε σε πε-
ράσω καθόλου. Θελω να μιλήσωμε. Έλα,
μη σε πάρη ο διάβολος!...

Τόν άρπαξε, θέλοντας και μή, και τον πήγε
σ' ένα άλλο τραπέζι, όπου εκάθησαν οι δύο τους.
—Κρασί!
Τους πήγαν και κρασί. Κι' άρχισον να πι-
νον πάλι και να κουβεντιάζον φιλικά.
Ο Μανώλης φαινόταν μετανιωμένος γιά δσα
είχε πη κι' ο Φώκος προσπαθούσε να μάθη
περισσοτερα. Καλόπαινε τό Μανώλη, του θυ-
μισε τή φιλία τους και τον ρωτοϋσε που είδε
την έληά της Πελαγίας.

—Δέ θά σε πειράξω, μά τό σταυρό! τού
όρχιζόταν. Θελω να μου πής την αλήθεια, γιά
να μάθω μόνον με ποιαν έχω να κάμω και σε
τί σανιδι πατά.
Ο Μανώλης ηθέλε να ξεφύγη.
—Τίποτα!... Ότοι σου τά είπα γιά να σε
πειράξω... Ένα χωράτο, πές... Έγω είδα ποτέ
μου τον κόρφο της Πελαγίας; Πού;
—Και πως ξερεται τά κρηφα της σουσούμα;
—Γιά την έλη;... Κουτος που είσαι!...
Μιά πατριώτισσά της μου είπε. Είχαν κάσει
στο ίδιο σπίτι, έναν καιρό, κι' εγω την είχα
φιλανάδα.

—Ποιά, μωρέ;
—Αυτή, τή φιλενάδα της. Κατάλαβε τώρα;
—Μανώλη, άλλου! Θα μου πής, στή φι-
λία μας!

Ο Μανώλης αντίσθησε ακόμη δσο μπό-
ρεσε. Μά σε λίγο άρχισε καινούριμα φάση
του μειθισου του: ή κραινακατανύξη. Έγινε
τρνφροός, έβραλε τά κλάματα, άγκάλιασε τό
Φώκο και τού έμωστρητέυτηκε:
—Δοιπόν ναι, την είδα... Την είδα μετάρια
μου την έληά... Και μόνον την έλη;... Ειδ'
ακόμα πράγματα που έδω μπορεί να μην τά
έχης ιδωμένα... Το καλό που σου θέλω, Φώκο
μου, μακιά να!... Η Πελαγία αυτη δέν είνε γιά
σένα. Είνε ένα παληκοκόμο, διαφθαρήμένο—
σένα. Είνε ένα παληκοκόμο, διαφθαρήμένο—
σένα. Είνε ένα παληκοκόμο, διαφθαρήμένο—
σένα. Πάιςε μαζί της δσο θές, μά βγά! το
από τό νοϋ σου να την πάρης. Δε σου ταιριά-
ζει. Είνε μια... μία τέτοια, να!

Τού Φώκου τού ήρθε να τον πιόση από τό
λαιμό, να τον πνίξη. Συλλογιόθηκε όμως και
κρατηθήσε: «Αν ήταν αλήθεια αυτά; Άν ή
Πελαγία ήταν μία τέτοια; Τι τού έφταίτε
τότε ο Μανώλης;
Κι' εξακολούθησε να τον άνακρίνη.

Ότοι σιγά-σιγά, και χωρίς πιά δυσκολίες,
ο Μανώλης τού τά είπε όλα: Πώς άπάντησε
την Πελαγία στην γκαρσονιέρα τού κ. Γιώρ-
γου, όπου πήγαινε «με την άλλη παστρικά»,
την κόρη της κωράς της» και πως εκει μέσα
την χαϊδολογοϋσαν όλοι: ο κ. Γιώργος, ο κ.

Άλέκος, ο κ. Κωστιάκης. Αυτον μάλιστα τον
είδε με τά μάτια του, από την κλειδαροπλη-
να, να την έχη στην άγκαλιά του. Κι' έποφρη-
θησε. Γιατί οι άλλοι κι' όχι κι' ο Μανώλης;
Άφοδ ήταν τ έ τ ο ι α;...

Σο μειθισ του, αυτά όλα τά διηγηθήσε
μ' ένα σωφο λεπτομέρειες, άλλες πραγματι-
κές, άλλες φανταστικες. Ένα μόνον φυλάγησε
να πη: τον εκβιασμό που είχε κάσει τής Πε-
λαγίας με τή φτωγοπαρία. Ούτε λέει αυτη
την ιστορία, που περιμενε να τον πλουτήρη...
«Ότοι ο Φώκος έμινε με την ιδέα πως ή
«άρραφονισατικιά» του ήταν μία χαμένη, ένα
παλιοκόμο, που στεκοταν στους λιμοκον-
τόρους γιά να παίρην λεπτά, και πως στο
Μανώλη το φουκαριά είχε σταθί πρώτο γιατ'
ήταν άνιηθής της Άντρομαθής, που κωφροϋσε
την άτιμη γκαρσονιέρα, τό «σαργαίσι», και δεύ-
τερο γιά να μην τά μαρτυρησά στο Φώκο.
(Άκολουθεί)

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

Μύριες σκέψεις άδεια έχουν πλημμυρίσει
τό μυαλό μου και ένα βαρύ λιθάρι έχει πλα-
κώσει την ψυχή μου. Σκέψεις πικρές!
Μιά πεταλούδα φτερουγίζει με τό κακόχη
οσοκομείο τραγοϋδι της.

Τί άργας θέλει ή πεταλούδα εκέ τοϋτή δώ
την σκοτεινισμένη γονιά; Δυο τριαντάφυλλα
σκονισμένα, μαραμένα, δίχως άρωμα, σ' ένα
ξεθωριασμένο γαλονέζικο βάσο, άφρνον στο
φεροϋγιομα της πεταλούδας, να πέφτουν τά
πέταλά των, γεμάτα νοχέλια στο γυμνο
πάτωμα.

Η πεταλούδα φτερουγίζει με τό κακόχη
οσοκομείο τραγοϋδι της.
Μιά πονηρή σκέψη με σπρώχνει στο έγ-
κλημα!

ΤΑ ΚΑΛΟΤΕΡΑ ΩΠΗΘΗΜΑΤΑ
Η ΠΙΠΤΑ

Ήταν ένας νέος που είχε μια πίπα καινούργια. Την εκάπνιζε ήσυχα ήσυχα υπό την ομίαν μιας κλιματσαρίας με μπλε τομπιά.

Η γυναίκα του ήταν νέα κι όμορφη, άνεσήκανε τα μαγιόνα της ως τον άγκωνα κι έβγαζε νερό από το πηγάδι. Ο Ξυλίνας κουβάς ανασηδούσε στα χείλη του παιδιού και εκσκόρπιζε δάκρυα ιδρώδραμα.

Ο νέος αυτός, καπνίζοντας την πίπα του, ήταν ευτυχής, γιατί έβλεπε γύρω του να πετούν τὰ πουλιά, γιατί ζούσε η γρηά μητέρα του και ο γέρο πατέρας του βαστούσαν καλά, και γιατί αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του για τη νοστιμιά της και το σκληρό και λείον σάν δυο δροσερά μύλα στήθους της.

Είπα ότι ο νέος αυτός εκάπνιζε μια πίπα. Η μητέρα του αρρώδησε βαριά. Της έκαμαν μια έχειρση που την έκαμε να φωνάζει πολύ, και πέθανε ύστερα από πόνους τρομερούς τριάντοτα θεσάρων ήμερων. Ο πατέρας, που βαστούσαν καλά, κούρηντιασε μια ήμερα μ' έναν εργάτη κάτω από τὸ πρόστωον της μικρής αγροτικής εκκλησίας, που ἐπιδοχρόμωσαν, όταν μια πέτρα, αποσπασθείσα από τον θόλον, τὸν συνέτριψε τὸ κεφάλι. Ο καλὸς υἱὸς έκλαψε τοὺς ἀγαπημένους γονεῖς του και τὸ βράδυ έξωρε τοὺς λυγμούς του εἰς τὴν ἀγκαλιά της όμορφης γυναίκας του.

Είπα ότι ο νέος αυτός εκάπνιζε μια πίπα καινούργια.

Ελληνόθησα να εἶπω ότι είχε ένα γέρο σκύλλο Ισπανικό, που τὸν ἀγαπούσε πολύ και που τὸν έλεγαν Τόμ.

Καὶ ο Τόμ είχε βαρετά ἀρρωστήσει από τὴν ήμερα που πέθαναν ο καλὸς πατέρας και ἡ καλή μητέρα. Όταν τὸν έκραζαν, μόλις κатарώσανε να σέρνεται με τὰ μπροστινά του.

Μιά ήμερα εἰς τὸ μικρὸ χωριό, που ο νέος αυτός εκάπνιζε μια πίπα καινούργια, ἦρθε και εγκατεστάη ένας ἄνθρωπος τὸν κόσμου, παρασημοφορημένος, ένας ντιστεγκές, με ὡραϊαν προφορα. Έγγυροδθηκαν, και μιά φορα όπου ο νέος, που κάρνιζε μια πίπα καινούργια, έμπαινε στο σπίτι του, χωρίς να τὸν περιμένουν, βήκε τον ὡραϊον κύριον στο κρεββάτι με τὴν όμορφη γυναίκα που είχε τὸ σκληρόν και ὁμαλον σάν δυο δροσερά μύλα στήθους.

Ο νέος δὲν εἶπε τίποτε. Έβγαλε έναν παλτοχαικὰ στο λαιμό του Τόμ και μ' ένα σχοιό, που τὸ μεταχειρίζονταν ἄλλοτε ἡ μητέρα του εἰς τὴν ἀλυσίβιν, τὸν έσυρε μαζί του σε μια μεγάλη πόλι, όπου και οί δυο τους έζησαν ἄθλια και δυστυχιομένη ζωή.

Ο νέος έγινε γέρος και εκάπνιζε πάντα τὴν καινούργια πίπα του που εἶχε παλῶσει. Ένα βράδι ο Τόμ νόρηος. Οί ἀστυφύλακες έδωσαν τὸ πτώμά του καιεῖς δὲν ζερεῖ που.

Τότε ο γέρος ἄνθρωπος βρέθηκε μόνος μαζί με τὴ γρηά πίπα του. Έκρυψε τρομερά μ' έριερε φοικτά. Και καθὼς ένιωσε πὴθὰ πέθανε σε λίγο και ἔτι δὲν θὰ μπορούσε να καπνίση πιά, έπήρε από τὴν ἄθλιαν βαλίτσου, που έφερε από τὸ σπίτι του, ένα παλιὸ καπέλλο θλιβερό, που να προξενῆ δάκρυα, και έβγαλε εἰς αὐτὸ τὴν πίπα του.

Έρριψε εἰς τοὺς πυρόσποντας ὄμους του ένα εἰναφορῆ προσηνισμένο από πολὺν καιρόν. Έσφρη με κόπον ἴσα με μιά γετονική μικρή πλατεία και, προφυλακτικὰ μὴ τὸν λήθουν οί ἀστυφύλακες, εγονάτισε, έδωκαπε τὸ χῶμα με τὰ νύχια του και ἀπέθεσε εὐλαβῶς τὴ γρηά πίπα του ἀποκάτω από μιά τούφα λουλουδιῶν. Έπειτα γύρισε στο σπίτι του και πέθανε.

(Μετ. S.) FRANCIS JAMMES

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ

Εἰδόμενος ζῶ στην πρόσοκαιρη τὴν πλάσι σάν τὸν ἀνθὸ στο διάφανο ἀνθογυάλι, μ' αὐτὴ μὴ τὴς ζήσης μου έχω χάσει τὰ χνάρια τὰ παλιὰ στην κορνοζάλη.

Περὼν και ξεπερνῶ σάν σ' ένα δρῆμα λιγνὸς θεατρίνος, διχῶς έννοια και ἔμπροσ μου πάντα βλέπω ὦ! θάμμα τὴν ἀρετή στοὺ πόνοον τὴν ἀστενεῖα.

Στὴν ἔκαστοτὴ σπηλιά της πάλι φτάνω και τάχα δνειρο βλέπω ἡ καί, που ἂν τὸ σκεφτῶ και τὴ ζωὴ ἔχξανω και κροῖω τῶλλου κόσμου τὸ καλάτι;

Και τ' εἶδα δὲ θυμάμαι, δὲ θυμάμαι εἰναγερνὸ και πέτρο σὴν ἀστενεῖα και τὴν παλιὰ ζωὴ μου δὲ θυμάμαι, που κράτησε τὰ χρόνια τὰ κρινάτια.

Α θ ή ν α Ηλ. Στ. Σταμάτης

ΠΡΟΦΙΛ ΚΟΡΙΤΣΙΟΝ
Αφροδίτη

Ή Ἀφροδίτη δὲν τὴ μοιάζει σὲ τίποτε τὴς Διλλίας. Όμως θὰ τὴς ἴδης συχνὰ μαζί ν' ἀποτελοῦν ἕνα ὄψαιτο μπουκετό μυροβόλο: ένα γαρυφαλάκι μ' ένα τριαντάφυλλο. Τριαντάφυλλο; Όχι. Ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ένας ένας ἠδυπαθῆς μεγαλὸς κείνος. Όδηγετὸ δὲ ἐλευθέρου έναισικτὸ της σὸν ἐπηρμένον κόσμο τὸν σόμω. Έχει τὸν σεβασμόν τὸν κοινωνικῶν τύπων, που ἐπιτρέπουν, ὑπό τὸν ὄρον νάνε μουσικῆς, τὴς χειρότερες ἀκολασίαι. Μ' ἀρέσει να πηγαίνω να τὴν βρῶσκω ἔαφινικά σὸ σπῆτι της, όπου οί ἐπισκοπέται εἶνε πάντα ζένοι. Χτυποῦ τὴν πόρτα.

—Ἐμπροσθὸς! φωνάζει ἡ Ἀφροδίτη τραγουδιτά, σέρνοντας τὸ ρό.

—Ἀνοίγω και μὲνω ἀπορημένος. Έλαφρά γεμένη σὰ προσκέφαλά της, κάτω από τὴς δαντέλες ενός νυχτικου τρανοσαράν, μ' ἔδον της τὸ λαιμό και τὰ στήθια της ἀνοιχτά. Ἡ παρουσία του καμαριέρη, που τὴν ἤπηρετεῖ, δὲν τὴν ἀνησυχεῖ καθόλου.

—Μά, Ἀφροδίτη, τὴν λέγω ὅταν μένουμε μόνου, πὸς μὲνεις ἔτσι γυμνὴ μπροστά μου καμαριέρη;

—Ὦ, φίλε μου, λογαριάζεις γιὰ ἄνθρωπον ἕναν καμαριέρη!

Και ἀμέσως, ὁσάκις δὲν έχει να παραπονεθῆ γιὰ μιά μακρονῆ νηστεια, ἀρχίζει να μὸυ διηγείται τὸν τελευταϊον της ερωτα. Ἀυτὴ τὴ φορα ἦταν ένας βουλεττής 62 χρόνων. Τὸν ἔκανε να νομιζῆ πὸς ἔναγαγόνε στα νεῖτά του. Ἡ Ἀφροδίτη που διηγῆθηκε ἄλες τὴς λεπτομέρειαι. Ὁ βουλεττής εἶμενε κατενθουσιασμένος.

Φιλόσοφος ἡ Ἀφροδίτη, δὲν ζητεῖ ἀπ' τὸν ερωτα παρὰ τὴν τέφρη. Εἶνε πάντα διγασομένη, γιὰτὸ οί εἰροτες οί λεγομένοι ευκολοῖ εἶνε περισσότερο δυκόλογοι ἀπ' ὅσο φαντάζεται καιεῖς. Ἡ Ἀφροδίτη εἶνε παντορμένη μ' έναν ἄνδρα φιλάσθενον, τὸν ὁποϊον ἀγαπᾷ και περισιτοιεται.

—Μία καλή σύζυγος, λέγει, πρέπει να φείδετα τὸν ἄνδρος της και να μὴ φείδετα τὸν ἀγάμου.

—Ενδέχεται, φίλε μου, να σὲ δεχτῆ καλά, μὰ ἀμφιβάλω ἂν δὲ σὺ μείνη πιστή.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Η ΜΠΑΛΛΑΔΙΑ ΤΟΥ Θ' ΝΑΤΟΥ

—Ἀνθῆξεν εἵκοσι μεγάλες ήμέρες, και ἡ μάνα του ἦταν πλάσι του, Ἀνθῆξεν, ο Φλωρεντίνος, γιὰτὸ ἡ μάνα του δὲν ἤθελε να πεθάνη. Σαν έμαθε πὸς είχε λαβωθῆ, ἦρθε ἀπ' τὸ μακρονὸ χωριό της. Ἀβήκε χωριά και πολιτεῖαι, όπου οί ἄνθρωποι, σάν τὰ μερομήνια, τρέχονε δάθε κείθε. Ἡ ἄρη της εἶνε σκληρὴ κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο της φαιδιέ. Δε φοβάται τίποτε, κανέναν δὲ φοβάται. Φέρνει μαζί της ἕνα νανοσάρι με δώδεκα μύλα και βούτηρο φρέσκο μέσα σε μιά μικρή βδοθορα, Ὀλημοῖς μὲνε και φανομένη κοντὰ στο κρεββάτι όπου πεθαίνει ο Φλωρεντίνος. Κάθεται κοντὰ στο κρεββάτι σάν ἕνα σκῆλι που φυλάει τὸ κοπάδι. Δὲν τρενε βλέπον πιά ὄπτε να τρώη, ὄπτε να πίνη. Τὰ τρομουλιάρικα χείρα της σὴ ὄρτζε κουλοκοῖζονται και σφίγγουν τ' ἄδναμο χέρι τὸβ γιου της. Αὐτὸς λέει: «Νὰ ὄ βήχας που με σκοτῶνει!»

—Ἐκείνη τ' ἀποκρίνεται: «Έσσης πὸς εἶμαι δὸλ' αὐτὸς λέει: «Μοῦ φάνεται πὸς θὰ φρίγω!» Μὰ εκείνη: «Όχι! δὲ θέλω, γίκα μου!» Κράτησεν εἵκοσι μεγάλες ήμέρες και ἡ μάνα του ἦταν στο προσκέφαλό του, σάν ένας γέρος καραβοκέρης που κολιμαῖε σὴ θάλασσα κρατῶντας τὸ παυδάκι του πάνω ἀπ' τὸ νερό. Και λοιπὸν ἕνα πουρηό, καθὼς ἦταν κορνοσμένη ἀπ' τὴς εἵκοσι νύχτες που πέθανε δὲν ἔδει κανεῖς που, ἀρηκε λίγο να γείρη τὸ κεφάλι της, ἀποκοιμήθηκε με σιγμοῖα, με μικρὴ σιγμοῖα, και ο Φλωρεντίνος ξενύχρησε πολὺ γλήγορα και ἄθροβα, γιὰ να μίην τρενε ξενύχρηση. (G. Duhamel).

Σ.Μ.—Ο ποιητὴς ἀνήκει εἰς τὴν έντελῶς μοντέρταν σχολὴν τῶν «unanimistes», οί ὁποιοὶ κατῆγγρησαν τὴν ὁμοιοκωταλῆζία, τὸ ὁμοιογενές μέτρον, τὸν φόρτον τῶν φράσεων και τὴν ποιητικὴν λεγομένην ἐλευθεριαν και προσπαθοῦν να προσδώσων ὄσον τὸ δυνατὸν λιωτέρταν μορφήν εἰς τὰ ποιήματα τῶν, αὐστηρῶς ρεαλιστικὰ πάντοτε. Δόγμα των εἶνε ἡ ἀπόκλιση τὴς μεγαλειότηαι τῶν συγκινηέσεων με τὰ ὀλιγότερα τῶν μέσων. Και πρόκει να δμολογησῶ ὅτι εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐκτάκτως ἀπέριττον και ζωντανὸ ποιήμα, ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐπιτυγχάνεται εἰς ἀρετὴν ἔκταση.

ΑΗΜ. ΓΕΝ.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΟΝΕΙΡΑ

Όταν τὸ βράδι ἔρχεται νωρὸς τὴν κάμαρὴ σου και κάνεις στο εἰκόνα μπροστὰ τὴν προσοχή σου και με εὐλάβεια κρατῆς τὰ χείρα στεναγομένη, γιὰ πὸς μου, ἔδυηθῆκες καμιά φορα κι ἕμένα; Ἀλλὰ τί λέγω; πὸς πετῆ ἴδια μου φτοχή; ὅταν μὸυ λέγεις σ' ἄγαπῶ δὲν εἶνε προσοχή;

—Ἐν' ἄστρο χθῆς ἐπρόβαλε νηλιὰ στὸν ὄρανο και, σάν να με κατάλαβε και ἔκνετο πὸς ποῦν, λυπήθηκε και σκέπασε τὴ λάμρη του ἐδῶς... ἄστέρη σὺ, ἀγάπη μου, δὲν θὰ με λυπήθῆς;

—Στὸν κῆπο μου εχθῆς ἀγα ἰονάχος περπατοῖα και ἄδεια ἐστῆνα, γιὰτὸ βαδίζα ἡ πόνοσα. Τὰ λοιουδάκια μοναχὰ με βλέπαι στο σκοτάδι, γιὰτ' ἔχουνε τὸ στεναγμό γιὰ μόνου μου σμῆμάδι. Τὴν ἄλλη αὐγὴ σηκώθηκα, σάν κῆπον μου πηγαίνω και εἶδα ἕνα ὄδο ἔρημο που εἶχε τὸ καυμένο τὰ μορνομένα φύλλα του σὸ δάκρυα λουσουῖα τάχα να ἦτανε δροσιά, ἡ ἔκλαρα γιὰ μένα;

Και μ' ἐρωτῆ καμιά φορα: πὸς ἀγαπᾷ ἡ καρδιά; και ἐνῶ προσμένῆ να τὴς πῶ και με κινταῖ ἀκόμα, ἀνοίει γλυκὴ κελιάθημα στοῦ δένδρου τὰ κλαδιά που δυο πουλάκια ἐρωτικὰ φιλοῦνται στομά-στόμα. Γυροῖτε με χυμῆλο και τὰ πουλιά κινταῖ και ἄκόμη δὲν κατάλαβε πὸς ἡ καρδιά ἀγαπάει.

Μσα στῆς τόσες σκέψεις μου, σὸ τὸσο δνειρὰ μου ἔμ' ἀγγελιοῦδι ἔρχεται και κῆνεται οἰά μου, μὸυ φέρνει με χυμῶμένο σῶνάνα τραγουδάκια και γέρο-γέρο μου πετῆ μ' ὀλιουνα φεσάκια μοιάζει και με τὴ χάρι σου και με τὴν διορημῶ σου και ἔχει, νεράδα μου ξανθιά, τὸ ἴδιο τ' ὄνομά σου.

Ι. ΠΟΛΙΜΗΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ
Σὲ χαιρετῶ, ὦ ἀνοιξί, ξανὰ τὰ χελιδόνια τὰ φωνοκωμένα κλιόνια τὰ ῥοδά, ἡ πασχάλια, και τὰ λεμβάδια ὀνάθησις και ἡ σιγανὴ βουροδόκριν' ἡ αυγούλα σουλα νυφούλα ἡ νυμφαλιά!

Όταν στο μωσκοβόλημα τὸ δροσοβόλο ἀγέρει στο φυλοκαρδίον φέρει μια μαγική πνοή, σάν ψάλλον τὰ ἐρωτικὰ κωμά μέσ' στα παρθένα σὴ μαγεμένη πλάση τὴ δάση τ' ἀηδοῖν που λαλεῖ,

και ἄκόμα δυο ἀντίλοιοι σάν σμίγουν σ' ἄρμονία στοῦ δνειρου τὸν καιεῖ, μισοῖβουσαι και οί δυο, στοῦ ἐσπερινοῦ τὸ φῶμα κωμπάνα δταν χτυκ' ἀντάμα ἠολογαῖει [ζάει φλογέρα στο βουνό...]

ΤΟ ΑΣΤΡΙ
Λαμπρόφατ' ἄστρο τρέχοντας φώτιος μιά, και χάθη... γηγόρη διάβα έχοντας σὸ ζαφειρένια βάθη...

Φώτιος μιά, και ὀρθοτικε που πέει ἐκεῖ ἑάστέρη; Στο δρόμο μὴ σκορπίστῆς; μὴ χάθηκε;... ποῖδεις ἔξερες!

* Αθήνα 1920. Αἴμος Πόνης

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Στὴν ὄστερη σιγμὴ μὴ ἤθελε, πῶν τὴ ζωὴ ἀπῖσω μὰ κοῦπα ὀδομα κῶκῆνο να πῶ; Νὰ χαιρετῶ τὴς φεϋτικῆς τὴς ἠδῶς αὐτοῦ ἐδῶ του κόσμου και ἔτυχοιμένος ὅστερα μῆνα μου να κλεισω...

Τριαντάφυλλα δλοκοκῆνα μέσα στο ἄνθογυάλι—ἄθλια μοῦροχονται στο νοῦ τὰ παρασῆνα πάλι—ὄπως και ὄσας χείρα κακὸ πῆρε τὴ συντροφιὰ σας ἔτοι και ἔμὴ μὴν ἄσπλαγγη μοῦκῆσαι τὴν ἀγάλην. Π ἄ τ ρ α Γιώργης Μελαχρονῖδης

ΡΟΔΑ ἄς ΓΕΙΝΟΥΝ! Τότε που ἄκόμα ἡ μόνη ἔμενε παρηγοριά μας, γιὰ τὸ θεῖον ἐρωτὰ μας εἶχες κοῦψ' ἀνθάκια τόσα!...

Ρόδα ἄς γείνουν τώρα οί πόνοι σὴ σκιά τὸ ἐρωτὰ μας και μ' αὐτὰ τὴς φαντασίας μας σκέπασε τὰ μαῦρα κροσά!... Ἡράκλειο. Κωστῆς Μανωλοσάκης

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙΕΣ
ΤΟ ΚΟΜΠΟΔΕΜΑ

Μπρέ... μπρέ... τὸ δαίμονα!.. μὸ κλιεψε κάλε δυο δραμά!.. ἄνεφρονεν ὁ κυρ-Μάνθος ἀπὸ τὸ Λιευβίνα, ἀπὸ ἐμέτρησε πέντε φορες και μετὰ προσοχῆς τὸ κομπόδεμά του. Συνιστοατὸ δὲ τὸ κομπόδεμα του εἰς μιά μακρὰ κλίτσα τὴς μακαριτισίας τὴς γυναίκας του, εἰς τὸ βάθος τὴς ὁποιας ἔαυρε μίαν ὄψαιον συλλογὴν ἀπὸ ἑλληνικά κέρματα ἀγυροῦ, μονοφραγκα, δίφραγκα, τάλληρα τὸ Γεωργίου κλπ. Ὀγδόντα χρόνια δουλειεῖς ἀντεπροσάπειαν αὐτὸς οί μικρῆς οἰκονομίαις και ἡ μονὴ ἀπόλαυσις του κυρ-Μάνθου σὸν κομο αὐτὸ ἦταν καθε βράδι, πρῖν κοιμηθῆ, ν' ἀπλόνη ἀπάνο στο πτωμά του και να μετρεῖ ἡ μικρὴ του περιουσια, τὴν ὁποῖαν κανεῖς δὲν ὑποκατεῖτο ὅτι εἶχε. Ἐδῶ και δέκα μερῆς ὄμως και πολὺ παράξενον ἄρχεις να τὸ συμβαῖναι: Ἐπειδὴ ἦταν γέρος πιά και δὲν μπορούσε να ὀργῶνη μόνος του τὸ χωράφι, ο κυρ-Μάνθος εἶχε παρη γιὰ ψυχογὸ ἕνα ἀνηψιδὸ του, τὸν Κῶτσο, γιὰ να τὸν βοηθῆ σὴ δουλεία. Αὐτὸς ὁ δαίμονας ὄμως, ὁ Κῶτος, εἶχε τὴν κακή συνήθεια ν' ἀνακαλύπη τὸ κομπόδεμα μὸ μῆματα του και να τὸν τοιμητᾷ τακτικὰ ἀπὸ μῆ-δύο δραχμοῦλες. Ἐτσι σε διάστημα δέκα ἡμερῶν τὸ ἔλειαν του κυρ-Μάνθου ἔτρωσοτρο λογιόστρο δεκαπὸ δραμῶς. Και τὶ να κἀνη; Νάν τὸ βάλῃ με τὸν Κῶτσο; Μιά φορα τὰ λεπτά του δὲ θᾶν τᾶπαινε πίσου, γιὰτὸ αὐτὸς θὰ ἠρνεῖτο. Νάν τὸν δωῖρη; Ἐλα που τὸ χρεαῖζον σὴ δουλειά! Γ' αὐτὸ ὁ ἀτυχῆς κυρ-Μάνθος περιωρίζετο ν' ἀλλάξη τὴς κρυψῶνας τὸ κομπόδεματὸς του.

Ἀπὸ τὸ πτωμά που τὸ κρυψε πρῶτα, τῶ βαλε κάτω ἀπ' τὸ φορτίου του, ὅστερα σε μιά τούρα τὸ τοῦχο, ὅστερα κάτω ἀπὸ μιά πλάκα τὴς αὐλῆς του. Μὰ παντοῦ, όπου και να τῶβανε, αὐτὸς ὁ δαίμονας ὁ Κῶτος τὸ ξετρωκωνε. Γ' αὐτὸ ὁ κυρ-Μάνθος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος και ἔσπασε τὸ κεφάλι του να βρῆ μιά καλή κρυψῶνα, ὄστε να μὴ μορηῖ νᾶ τὴν ἀνακαλύψη ὁ ψυχογιῶς του. Τέλος μετὰ πολλῆν σκέψη, βήκε τὴν λίσιν. Ἐχτόρησε τὸ κοῦτελο με τὸ χέρι του και εἶπε: «Φτοῦ, τριχκατάραι! Τῶτον καιροῦ δὲ μ' ἄφηνε νᾶν τὸ βρο. Ἀντὶδὸ νᾶν τὰ κρόβω τὰ λιερά μ' ἐδῶ και ἔκει και να μ' τὰ κλιεβ' αὐτὸ ὁ δαίμοναδ, θᾶν τὰ δῶθη θᾶ τὰ χείρα τ' Κῶτσο, θὰ τὸν βάλω να μ' ἀπογράψ' ἕνα συνβόλιαιο πῶθ τὰ πῆρη γιὰ να μ' τὰ φλάς' και ὅστεριδ θᾶν τ' κωιμα ἄδ ξανακλιεψ' ὁ δαίμοναδ!

Ἐτσι ἔκαμε ὁ κυρ-Μάνθος και ἀπὸ τότε ἐσῶθη ἀπὸ τὸν ἐφίλητην τὴς κλοπῆς.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΑΕΡΟΤΑΞΕΙΑ
Ψυχὴ σὲ πλατεῖα ἰδανικά γοργοπετῆς θλιμμένη να ξεποστοῖσῆ σὴ γλυκειά τ' ὄνειρον ἀγκάλια, σὲ λουλουδένομος, μαγιουκῶς και ὄνειρογεμένους κόσμους, στῆς σκέψης τὴς ἀθροῦρης τὴν πλάνα μοναξιά.

Ψυχὴ τὶ νοιούδεις σ' ἄγνωστο; εἰ χαροπὰ ἀντικρύψεις; σὸ ξαφνικό σου πέταγμα στοῖς δαντελιένους τόπους; και ὄλο τὰ ὀλιουνα φεσά σμῆνῶσαι και διαβαίνεις τὴ στρατα τὴν ἀστέρινη μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

Κυπαρισσία Δομνίκη Ζαδὲ

ΑΝΟΙΞΕΣ
Δουλοῦδια στεφανώσανε ξανὰ τὴν κεφαλὴ μου με στήν καρδιάμου μέιναι κομμένη-πασχαλιές ἀπ' ὄση μου φορούσανε τὸν ἀνθῆν σολὴ μου, χωρίς να δοῦνε μέσα μου τὶς χάρες τὶς νεαρές!

Τὶ χρώματα, τ' ἀρώματα που ἔπρηραν τὴν ψυχῆμου! Τὶ να τὰ κάνω τάχα που κροῖω τὸν πνευτιέ! Τὸ χῶμα της δὲ σκέπασε τὴν ἀπειρη ζωῆ μου και τὸ ἀρωμά της ὀκόπασε ἀνθρώπινας χείρας;

Πάντανακλιεσῶδες ἐγὼ! Κι ὄπως πονεῖ τὸ κῶμα που λᾶγνο στηθετρεῖται στανῶρηνα τὰ βράχια να σπάνης, ν' ἀφροκῶβεται ἀπὸ πέτρινο τὸ βῆμα.

Ἄχ! ἂν ἀνοίγουνε ξανὰ οί βουσιενῆς τὸ δεῖλι, κ' ἠπεταιλοῦδερφενουνοαῖντὰ φιλιὰ ἀπ' τᾶχελι ἄς μῖν ἀνοιξουνε ποτῆς ἡ παυονῆσὸτα σὸνᾶνα. Δ. Γιώγλου

Τὸ πὸ μεγάλο κακὸ που μορεῖ να εἰχθῆ κανεῖς στῆς γυναίκες εἶνε να ἐκπληροῦθουν ὄλες τους οί ἐπιθυμιές: τότε θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους γιατί δὲν θὰ ἔχουν με τὶ να γκρινιάζουν' εἶσι εἶπε ὁ Σαῖξπηρ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΠΩΣ ΝΙΚΑΤΑΙ Η ΑΤΟΛΜΙΑ

Ἐπιμένετε να σῖς πῶ πὸς ὁ Ἀνανίας Γουλιῆς ὑπανηρεῖθῆκε με τὴν Ἐδωνθία Πουλή; Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ να ἐξηγούμεθα: γιὰ να εἶμαι πιστῶς στὴν ἀφήγησίν μου, θὰ χρεαίσοῦ ἡ σῖς πῶ πράγματα που δὲν πρέπει, ἂν ὄχι ἴσως να λέγονται, τοῦλάχιστον να γράφονται. Σῖς εἰδοσῶτο λοιπόν, και ἐλθόντες σῖς ἔξερετε καλλιτέρα εἶσοδε ἐλευθέρου και μὴ διαβάσετε ὄσο τὸ τέλος αὐτὸ τὸ κομμάτι.

Ἐξερετε βεβαία καλλιτέρη ἀπὸ μένα ὅτι ὁ Ἀνανίας Γουλιῆς ἦταν ὁ δειλοτέρως ἀνθρώπος τὸν κόσμο στὰ ἐρωτικά ζητήματα. Καλή θέσι εἶχε εἶναι κοινωνία, ἐξωτερικὸ περιποιημένο, ἂν και κάπως βλακῶδες, θὰ μπορούσε να εἶνε ένας ἐπιχρῶς γαμηρός, ἂν δὲν τὸν ἐγαλοῖσε αὐτὸ τὸ διαβολοελάτωμα, ἡ δειλία. Μόλις βρισκότανε μπροστὰ σε μιά γυναίκα, τὰ ἔχανε, ἐκοκκνιζέ, δὲν ἦξερε τί να πῆ, ἔχασι και γίνονταν γελοῖος. Ἀμα ἐγνώρισε καμιά γυναίκα που τὸν ἄρεσε, τὴν ἐδιδλάρνε, προσπαθοῖσε να κἀνη κουράγιο, ἔπαινε νοσηρός φράσεις που θὰ τὴς ἔλεγαν, ἔπαινε φορα, ἀνοῖγε τὸ στόμα του και δὲν ἔλεγε τίποτε.

Στὸν κόσμο όπου εἰσῶγαζεν, ἡ δειλία του δυστυχιομένοο νέου ἦταν πολὺ γνωστὴ. Κ' ὄσο και ἂν προσπαθοῦσαν να τὸν ἐνθαρρῶνουν οί πῶ ἐλευθέρους κωρῖαι, αὐτὸς δὲν ἐννοούσε να ἐνθαρρυνθῆ.

Πρὸ μηνῶν ἐγνώρισε ὁ ἕνα σαλόνη τὴν ἀξέμαστον δεσποῖνῶνα Ἐδωνθία Πουλή. Τὴ ἄρεσε τόσο, ὄστε να τὸν χυτηῖση ὁ ἔρος καυκαῖουτελα. Ἡ δεσποῖνῶ, που εἶρανετο να τὸν βρῖσκη του γούστοου της, ἦταν δειλή και αὐτή, σάν ἀξέβγαλη τοπέλλα, και ἔτσι ἡ μόνη προκλιεσι ἐκ μέρους της ἦταν μερικῆς φευγαλῆς ματιεῖς και κάποια νεροπαλιὰ ξεροκοκκνιόματα. Ἐννοῖται ὅτι μ' αὐτὰ ἦταν ἀδύνατο να πάρη θάρρος ὁ Ἀνανίας, τὸν ὁποῖου ἡ δειλία εἶχε ἀνῆξει σε πολὺ τοιμηρῶτερες ἐπιδοῖς. Πᾶρ' ὄλα αὐτὰ, τὸ ἐρωτικὸ του πάθος δὲν ἄρρησε να φθῶδη εἰς παροξυσμόν.

Στὸ τῶσερλο του χίλιες ἰδέαις και χίλια εἰθεῖα ἐστορηρίζαν, σχεδία ὄμως που διαρκῶς ἐναυαγοῦσαν, διότι τὴν τελευταῖαν σιγμῆν πάντοτε τὸν ἐγκατέλειπε τὸ θάρρος του.

Και θὰ ἐπίγαίνε και ἀπὴ του ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια χαμῆνη, ἂν δὲν ἐβρηθοῦσε ἡ τύχη. Ἡ τὸν ἀντιπροσωπευομένη ἀπὸ τὸν σκύλλον του Φῶς, τὸν ὁποῖον ἔπαινε πάντα μαζί του, και ἀπὸ τὴν σκυλλίσαιαν Λουλουκαν τὴς δεσποῖνῶνος Πουλή, τὴν ὁποῖαι και αὐτὴ ἐργαίνε τακτικὰ περιλάτο. Πρόπει να σημειώσω ὅτι ὁ Φῶς ἦταν πολὺ τοιμηρῶς σκύλλος, περῖο ὄστερον τὸ δεινοτῶς μάλιστα, σάν να ἠθελε ν' ἀναληρωσῆ και τὴν ἀτολιμῶν τὸ φετικὸ του.

Χοῦμ!... πρέπει να

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπρούση

Περδῖνω μ' π'λί μ'
Δέ μ' λίες, οὐρή πε-
ριότερα μ', μὴ ὄμοιοι
κανιά στάλα κὶ μὴ μνη-
μουνεύεις ντίπ στ'ς
κ'βέντες, γιὰ μ' ἀστό-
χ'σις ντίπ οὐλότιλα
πλιέουν κὶ δέ μ' ἐνθυ-
μεῖσι σκληρά, μόνε
ποὺλ' τεύισι μὴ κἀναν
ἄλλου στὰ χουράφια
τώρα μὴ τοῦ θέρου,
μακρῶν τῶν ἀδιακρί-

των βλιεμάτων; Τήρα καλά, οὐρή кара-
καρόνα, μὰ κὶ μ' φκιάεις κἀνα τέτοιου μα-
σκαραλῆκ' κὶ ἀρχ'νεις ἰχθουραξίες κατι-
ναντίουν τ' μετώπου μ', γιὰτὶ σιάχτ' κὶ μπουρ-
μπερ', ὄρμπους κὶ κουρνιαχτός θὰ γένετ'ε σὰ
γυρίσου μάτα πίσου στου χουργιό, σὰν τὰ
σ'λλόφαρα θὰ σὰς λιανίσου μὴ τοῦ χατζάρ'
κὶ σένα κὶ τοῦ σ'νένοχό σ', οὐρή καλιακούδα,
ἂν τυχ' κὶ μάθου τίπουτας εἰς βάρους τ'ς
στρατιωτ'κῆς μ' ἀίπουλήφους κὶ τ' βζων'κού
μ' γοήτρου, τοῦθ' ὄπιρ ἰγῶ θέλου νὰ πιρ-
πατάου μὴ τοῦ κηφάλ' ἀψ'λά κὶ μὴ τ' μπάλα
ἀψ'λότιρα, κὶ ὄχ' νὰ κλίνου ἰμβριθῶς τοῦ
μέτουπουν κατὰ ἧς σὰν ἀμπλουφλόσουφους
ὑπὸ τοῦ βάρους τ'ς ἀτιμίας κὶ ριντικουλου
τοῦν σ'κ'λιῶνε. Ἄν εἶνι ἡ γ'ναῖκα λαφίνα, οὐ
ἄντρας οὐδέπουτες πρέπ' νὰ γένετ'ι λάφ', ἡ-
γουν ζῶουν θρασυδέιλου κὶ κίρασφόρου κὶ
νὰ μὴ βρέσκ' μάειδι σκούφια, μάειδι φέσ',
μάειδι κἀνα κατέλλου στου ἰξουγκουμένου
κηφάλι τ'. Μ' ἦκ'σες μάστουρ'; Σ' ἦκ'σα νὰ
λιές κὶ νὰ καθῖσι φρόν'μα ἔμπρουσθιν παν-
τός σερν'κού ἀνιφ χασκόγυλα κὶ γγιάξι μ',
Γιάννη, γγιάξι μ'.

Ἰγῶ, οὐρή κουτούλα μ', δὲν εἶμι γκρινι-
αῖς οὐδ' ἀποὺ κείν'ς π' βαίν'νι ἀνιφ λόγ' κὶ
ἰτία κακὸ στου μυαλό τ'ς, μῶρχιτι ὄμοιοι πα-
ραξίνου πῶς δὲ μὴ πιάν' κανιά βουλά λόξ-
γκας, τὸν ὁποῖου σ'μοῖν' πῶς δὲ μὴ μιλιετῆς
τ'ς κ'βέντες σ' ἰγῶ ἰγῶ οὐ μαύρους στου
στόμα μ' σ' ἔχου πᾶσα μέρα κὶ χουρνιούς
φόντες κ'βεντιάξου μὴ τοῦτις ἰδῶ τ'ς σακα-
φιλιῶρις πῶμπλιεξα κὶ δὲν ξέρου πῶς θὰν τὰ
ἐμπλιέξου. Ἀμφότερις κὶ οἱ τέσσερ'ς, τσοῦ-
πρες, δουλ'κὸ κὶ μάννα, εἶνι ἰφουτιγμένις
γουερῶς μὴ τῶν ὑποφινῶμιου κὶ τ'ν ἀφιν-
τιά μ', σὰν κὶ νάχου τοῦ κουκαλάκ' τ'ς νι-
χτυρίδας ἀπανουθιό μ', οὐ δόλιους. Γιὰτὶ ξέ-
χασα νὰ σοῦ εἶπου πῶς τώρα τελειφταῖα
κουνοτὰ στ'ς ἄλλιες, μιτὰ τῶν ὁποῖουν μαλ-
λιουτραβιέμι νύχτα μέρα γιὰ νὰ διεργηνεῖου
τ' ἀλαμπουρνέζ'κα π' μ' κουβεντιάξ'νι, πρου-
σιτέθι κὶ ἡ μάννα, ἡ σπ'τουν'κοκερά μ' μα
θές, μίνια σαραντάρα μ' σ'όριβη κὶ κόμμα-
τους ἰβρέουν διασάσιουν. Κῶνα-Ἀρμάντα
τ' λένι, γιὰτὶ μαθές ἰδῶ οὐλας τ'ς παντρεμ-
μένες κὶ τ'ς χηραδῖς κῶνες τ'ς νουματίξ'νι,
σὰν κὶ νὰ λιέμι κουκῶνες, κὶ ἄς εἶνι κἀτ'
θιῶρατις β'βάλες, π' γιὰ νὰ πᾶρ'ν τὰ που-
δάργια τ'ς χρεγιάζουτες βίντζ' κὶ κάβου.

Σὰν εἶδα κὶ γῶ πῶς τ'ς ἀρεξ'νι οἱ μπαῶ-
τες κὶ τὰ γλυκόλουγα κὶ τὰ κουπλιμινταροῦδια,
τ'ς λιέου ἓνα βράδ' :

—Ἐ, οὐρή κῶνα-Ἀρμάντα μ', τ'ν ἀρμάδα
τ' Ἰμπραῆμ μῶρχιτι πῶς γλιέπου, σὰ οἱ γλιέ-
κου νὰ περπατῆς ἔστ' ὄρτο' ἀλα-πάντα κὶ
καλουπλεῶμεν'.

Κὰ κά-κὰ τὰ γέλοια αὐτίν' σὰ νὰν τ'ς κα-
θάρ'ζα τ' αὐγά. Κὶ γῶ παίρνοντες θάρρου
κὶ ἀπουβλέπουν γραμμῆ γιὰ τοῦ παχύδιμου
κὶ ἰφτραφές κουμπόδεμά τ'ς, τ'ς λιέου :

—Ἐρχισι νὰ οἱ κἀνου ἔτιρου ἡμισο μ' ;
—Τὶ νὰ μὲ κἀνης ;
—Ἐτιρου ἡμισ', γιὰτὶ μαθές ἔστ' τ'ς
λιέμε τ'ς γ'ναῖκες ἐμείς στ'ν πατρίδα μ'.

—Γιὰτὶ τοῖ ἔτε εἶσι ;
—Γιὰτὶ μαθές τ'ς ἔχ'μι γιὰ μ'σὸ μερτικὸ.
Μ' ἐσοῦ, οὐρή φρεγάδα μ', ὄχ' ἡμισο μάειτι
ἀνάμ'σὺ νὰ οἱ εἶπου δὲ θὰ νὰν' ἀλήθεια μ'
αὐτίνα τὰ χόντρα κὶ τὰ κρηγιᾶτα πῶχ'ς.

Κὶ κἀνου νὰν τ' σ'μῶσου κὶ πέφτ' ἀπάν' μ'
κὶ κόντιμι νὰ μὴ στίψ' κὶ λάδ' νὰ μ' βγάλ',
τόσου βαρεῖα ἦτανε.

Τὶ νὰ κἀνου ὄμοιοι, δὲν τ'ς εἶπα τίπουτις
νὰν τ'ν κακουκαρδίσου, γιὰτὶ μαθές ἰλιξῶν
εἰς τῶν Θεῶν νὰν τ'ν καταφέρου ἀγάλια-ἀ-
γάλια νὰ μὴ μ' χαλιέβ' νοῖκι κὶ πλουστ'κά,
σθόπτες θὰ πουρεῖου ζουῖ κὶ κόττα. Ἀμήν.

Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κὶ ἀντίου μ'
Μῆτρους Κουρ'νόγαλους

Τὰ ἔπεισόδια τοῦ Γιακουμῆ

Η ΟΡΑΙΝΑΝΤΖΑ ΤΟΥ κ. ΛΟΧΑΓΟΥ

Ὅφου τα, χωρὶς γυνῆ μέσα στὴ στρατῶνα
εἶνε ἀνυπόφορο, μὰ τὸν Παρθενῶνα...
Ὁ φαντάρος μόνος του, χωρὶς τὸ φουστάνι,
μοιάζει ἀραπόσταρο μὲ χωρὶς κοτσάνι,
μοιάζει ξεβλαστάρωτη ἀγρία καυκαλίθρα
καὶ καντήλι, μάθια μου, δίχως λουμινίθρα.
Σκέφτηκα μερόνυχτα καὶ μεράκι τῶχο
πῶς μπορεῖ ἡ Κατινιὸ νάμπη μέσ' στὸ λόχο,
νὰν τὴν ἔχω πλάι μου μέσ' στὸ κρεββατάκι
καὶ νὰ φτιάξουμε μαζῆ κὶ ἄλλο Γιακουμάκι.
Στὸ τσερβέλο ἄξαφνα μοῦρθε μιὰ ἰδέα
ἔξυπνη κὶ ὠραία :

Βάζω τὴν Κατίνα μου νὰ ντυθῆ στρατιώτης
καὶ νὰ κρύψη στὸ χακὶ κάθε θηλυκὸ τῆς
κὶ ὅπως ἦταν ἀψηλὴ καὶ ξεροψημένη
ἦταν ἔτσι τέλεια στρατοποιημένη.

Μιὰ βραδειὰ σιγά-σιγά μέσα στὴ στρατῶνα
ἔρχετ' ἡ Κατίνα μου σὰν τὴν τσαπερδόνα,
ἀπ' τὸ χέρι τὴν ἀρπῶ καὶ οἱ δυὸ φαντάροι
πέσαμε ἀδρεφικά
σ' ἓνα μαξιλάρι...

Ἄξαφνα ἐκεῖ π' ἐγὼ
κἀτι εἶχα κάνει
μπάινει μέσα ὁ λοχαγὸς
κὶ ἔφοδο μᾶς κάνει...

Βλέπει τὴν Κατίνα που
ποῦχε τέτοια νειότη
καὶ τὴν βρίσκει ὠμορφο
καὶ καλὸ στρατιώτη.

Καὶ τῆς εἶπε σοβράο :
—Ἄκου ὁδ' φαντάρο,
στὴν ὑπηρεσία μου
αὔριο θὰ σὲ πάρω...

Θὰ σὲ πάρω σπῆτι μου
γιὰ νὰ μοῦ φωνίξῃς...
καὶ νὰ μοῦ σκουτίξῃς!...

Καὶ βλέποντας τὰ στήθια τῆς
τὸ μπράτσο τῆς, τὴν ἀντζα,
εἶπε :
—Νὰ ποῦ πέτυχα
μιὰ καλὴ ὀρντινάντζα.

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

"DACTYLOS,"

Πρωί-πρωί, μὲ μάτια νυσταγμένα,
μὲ τὴ μυτίτσα κόκκινη ἀπὸ τὸ κρῶθ,
φεύγουν ἀπὸ τὸ σπῆτι των καὶ πάνε,
ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, στὸ γραφεῖο.

Εἶνε τὰ νέα τοῦ αἰῶνος μας κορίτσια
ποῦ ἀφήκαν πεῖα τὴν οἰκοκυρικὴ,
ποῦ ἀντικατέστησαν τὴ βρωμικὴ κουζίνα
μὲ τὸ γραφεῖο καὶ τὴ γραφομηχανή.

Μπᾶ! Εἶνε βέβαια, πεῖο chic καὶ πεῖο μωδάτο
νάνε μὲ τμηματάρχας ντιστεγκέδες
παρὰ νάνε στὸ σπῆτι νὰ δουλεύουν
νὰ φτιάχνουν σουντζουκάκια ἢ κεφτέδες!

Τῆς ἔβλεπα μιὰ μέρα ποῦ περνοῦσαν
χαρούμενες, τρεχάτες, γελαστές
κὶ ἐσκέφτηκα : καταγοητευμένοι
πῶς θὰνε οἱ τμηματάρχαι των μ' αὐτές.

Περνᾶ μικροῦλα μὲ βαθὸ πράσινο κούκο,
μὲ σωματῆκι ποῦ ἦταν μόνο γιὰ νὰ παίξῃς.
Πρωτὸ τὸ φίλο μου : «Μορὲ τί εἶν' ἐτοῦτο ;»
—«Adler», μοῦ λέει, τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς!

Ἄλλη περνᾶ, μελαχροινοῦλα ἀφράτη,
ὄλη δροσιά, —μαῦρα μαλλιά, πόδι μινιόν,—
—«Κὶ αὐτὴ ;» τὸ φίλο μου ρώτησα πάλι.
—«Oliver», λέει, τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Κὶ ἄλλη παχειά, ὑψηλή, καλοπασμένη,
περνᾶ κὶ αὐτὴ γοργὴ καὶ πεταχτή.
—«Αὐτὴ, ρωτάω, τί σύστημα νὰ εἶνε ;»
—«Αὐτὴ εἶνε, λέει, «Royal» στὴ «Λαϊκὴ».

Περνοῦν, περνοῦν ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη
δακτυλογράφες... συστημάτων διαφόρων
«Hammond», «Corona», «Smith» καὶ ἄλλων
τῶν Τραπεζῶν, τῶν Ὑπουργείων, τῶν ἐμπόρων.

Καὶ τρέχου, τρέχου ὄλες στὸ γραφεῖο
—κορίτσια τρυφερά, χαριτωμένα—
μὲ τὴ μυτίτσα κόκκινη ἀπὸ τὸ κρῶθ,
πρωί-πρωί, μὲ μάτια νυσταγμένα...

Μιμῆς

Ο ΤΟΜΟΣ

τοῦ Β' ἔτους τῆς "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

χαρτόδετος μὲ ὄραϊον ἐξώφυλλον

πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας

ἀντὶ δραχμῶν 20.

Τοῦ Βλάμη τὰ καρώματα

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Καὶ σὺ, ρέ Βροῦ-
τα, καὶ σὺ ἀκόμα
τὴν ἀλλοδαπὴ πο-
λεμῆς νὰ μᾶς πα-
ραστήσης καὶ μου-
γινες σουφρατζέτα
—πῶς ; Ἐπειδὴς
βρέσκονται δηλα-
δῆς πέντε - δέκα
ἀμπελο-φιλόσοφοι
μέσα στὸ παρλα-
μέντο καὶ σὰς ξε-
γελάνε γιὰ νὰ σᾶς
καλοπιάσουνε δι'
ἐβνοήτους λόγους,
ὅπως τὸ λένε καὶ
στὴς Κουκουβάου-
νες, τὸ χάψατ'
σεῖς, ρέ χρόνια
κουτές, καὶ τὸ δέ-
σατε στὸ ψηλὸ
μαντήλι πῶς θὰ
πάρετ'ε ψήφο καὶ
θὰ φορέσετ'ε γελιό ; Τὶ νὰ λέῃ τὸ μυαλάκι
σας, ρέ καρφίτσουκέφαλες ! Ὁ Θεὸς ὁ παντα-
δύναμος ἤξερε τί ἔκαμε, ρέ Μανιῶ βαθρακό-
μυαλη καὶ μητραλοῖτα, ὄντες ἔλγχε πῶς ἡ γυ-
ναῖκα πρέπει νὰ ὑποτάξεται στὸν ἄντρα καὶ
νὰν τοῦ κἀνη ὄλα τὰ γούστα —νομίζω ; Ἄνεφ
ἄντρα τίποτις δὲν γίνεται σ' ἐτοῦτον τὸν κό-
σμο, οὔτε βασανάκι, οὔτε Ἡσαῖα χόρευε,
οὔτε πετρέλαιο. Ὁ ποδόγερρος εἶνε γιὰ τὴν
κουζίνα καὶ τὸ κρεβάτι καὶ τίποτις περιπλέον.
Εἴσαστε τὸ ἀστενὲς φύλο καὶ εἴμαστε τὸ ἰ-
σχυρο, κὶ ὄντας τὸ ἀδύνατο μέρος, ἐσοῦ, ρέ
ἀρνησίπατρη, δὲν ἔχει ἓνα φίλο ἰσχυρὸ καὶ
τῆς φωτιᾶς, σὰν ἔχει ἓνα φίλο ἰσχυρὸ καὶ
σε ὑπεστηρέξῃ, καλημέρα γι' αὔριο. Κὶ ἔξ'
ἄλλον, ρέ δυσπερίγραφετ', τί τῆς θέλετ'ε τῆς
ἐκλογῆς καὶ τὰ κόμματα ; Κόμματοι εἶστε μο-
νάχες σας, ἀπάνου στὰ λεφτὰ κάθεστε, ἔα-
πλωμένες βρίζεστε κὶ ἡ τύχη σας δουλεύει,
τὶ ἄλλο θέλετ'ε ; Μπελλερῖνα καὶ σκαρπῖνια ;
—τάχετε μὲ τὴν πρώτη. Γαργάλα με ; — κὶ
αὐτὸ μὲ τὴν πρώτη. Τὶ ἄλλο σὰς λείπει, ρέ
ἀχάριστα πλάζματα, καὶ βγάλατε τὸν ἀγκλέ-
ωρα μὲ τῆς φωνῆς σας ; Ἄς ὄφονται οἱ φεμι-
νιστάδες ποῦ σὰς δῶκανε θάρρου καὶ σὰς πῆ-
ρανε στὸ λαιμὸ τους, οἱ μάπιδες. Ἄν μ' ἀ-
κούγατε μένα ποῦ φωνάζω ἐδῶ καὶ τόσα χρό-
νια πῶς ἡ γυναικα θέλει μπερνητάκι νυχθη-
μερὸ γιὰ νὰ στρώσῃ κὶ ἂν βαίνανε οὐλοὶ σ'
ἐνεργεια τὸ δικὸ μου τὸ σύστημα, δὲ θάχαμε
τὸ σήμερο τέτοια παρατράγουδα. Θὰ σὰς ἐ-
λέγαμε : Ἐτσι εἶνε κυράδες μου, κὶ ἂν σὰς
ἀρέξῃ, ἂν δὲν σὰς ἀρέξῃ, ὄρσε κὶ ἀπὸ δῶ-
πάν κὶ οἱ ἄλλοι, ἀδειῶστε μας τὴ γωνιά—
ξηγηθήκα τρεῖς παρὰ τέταρτο ; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Μετέμην
χρῆσειν
εἰς τοὺς Φαλήρους
πρὸς ἀνάπνευσιν
αὐρὸς
ποσῶς σκονήρους,
ἀλλὰ θαλασσίου,
ψυχρῶς καὶ διαυγοῦς
καὶ πολλὰ
ὕγεινοῦς,
τὸ ὁποῖον
μεγαλεῖον.
Καμὸν γοῦν
κουράγιον
καὶ παρῶν
τὸ τραμβάγιον
μοὶ ἐξηγάγον ἔλαιον
φρικώδως

καὶ μοὶ ἐξῆλθον τὴν πίστιν ἀναπόδως,
ἐνεκεν πληθῶραν ὕλης καὶ σαρωξιδίον μεγάλων
μοὶ ἠπάτησον τὸν κάλον,
καὶ μοὶ ἐζούλιζον ἐν τῇ κοιλίᾳ,
ἦγουν ἐν κοντολογίᾳ ἀφιξάμην ἐν Ζιζιφῆς
κεκουρασμένος, ἰδρώλουτος καὶ ἡμιθανές.
Εἰς τὸν διάβολον ὑπαγέτωσαν τηλικίπται ἐκ-
ὄθεν μεταμβάινεις πρὸς ἀνάψυξιν ἰδρομέας,
καὶ ἐπιστρέπτεις ἀσθενές,

τὸ ὅποιον
χάμνον τὰ δῶ μετὰ τῶν πασχάλιον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος